

JEŽ

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIŃ.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Usmiljenost.

„Glej, Adelica, koliko je revščine v našem mestu. Človek bi moral imeti kamenito srce, da bi mogel to hladnokrvno gledati; papa se pa še čudi, da bežim vsako sezono v letovišče, ko vendar storim to le vsled usmiljenja do ubogih!“

Hladilno.

„Gospica Milka, ljubim vas edino, da bi . . .“
Gospica: „Ah, vi ste še srečni, da koga ljubite, jaz pa nimam nikogar, ki bi ga ljubila!“

Za staro in mlado pravdo.

Ker nam od vseh tu- in inozemskih krajev prihajajo vprašanja „Ježevih“ naročnikov, čemu ne nadaljujemo pričetega zgodovinskega romana „Za staro in mlado pravdo“, izjavljamo, da se je pisatelju Ferdo Plemiču pripetila malenkostna nezgoda, da je nam namenjeni rokopis nadaljevanja romana, poslal nekemu kitajskemu listu, kajti diskretno bodi povedano, da Ferdo Plemič ni samo sotrudnik „Ježa“ in tudi ne samo vseh drugih slovenskih, temveč celo vseh španskih, kitajskih, japonskih in družih listov starega in novega sveta. Pomota se je sicer že davno zapazila, toda predno priroma rokopis okoli sveta nazaj v naše roke, bo gotovo precej vode poteklo. Zato prosimo potrpljenja.

Uredništvo

Nesporazumljenje.

Gospodinja: „Vi se mi toraj ponujate za služkinjo. Dobro, vseh ste mi. Ali ste pa že služili tudi pri boljših ljudeh?“

Služkinja: „Seveda; še pri veliko boljših kakor ste vi!“

Dobra pečenka.

Gost: „Ali je pečenka tudi sveža?“

Natakar: „O, gotovo gospod!“

Gost: „Ali je vedno tako po ceni?“

Natakar: „Ne, prvih 5 dni je porcija 25 vinarjev dražja.“

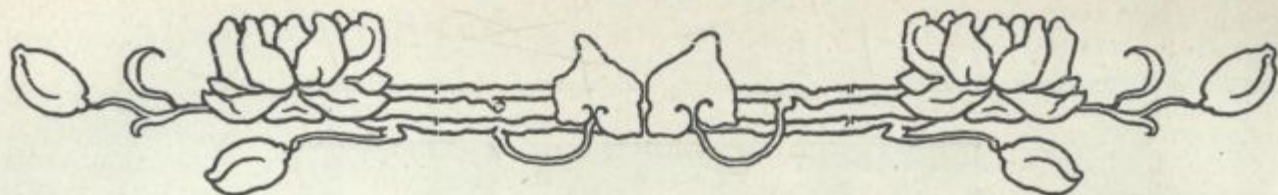
Tako gre tudi.

Tašča: „Kako živita vkup, ljubi otrok?“

Mlada gospa: „O jako dobro, v najlepši slogi.“

Tašča: „Ali se je odvadil tvoj mož: piti pivo, zaradi česar si se tako jezila?“

Gospa: „Ne, pač pa je navadil še mene.“

NEPRIČAKOVAN KONEC.

Solnce je zatonilo in nebo nad tiho vasico je zažarelo ter porudečilo listje sadnega drevja, obenem pa tudi lice brhke mlade krčmarice, ki je sedela pod njim ter pletla nogovice. Od časa do časa se je pričakujoče ozrla v vežo. Že je hotela pobrati svoje pletenje ter se podati v hišo, ko ji prikoraka nasproti elegantno opravljen mladenič:

„Dober večer, gospa krčmarica!“

„Dober večer Bog daj, gospod doktor!“ odzdravi mu krčmarica. „Lepo je od vas, da nas obiščete; vse popoldne ni bilo nikogar iz mesta. Kje ste pa pustili danes ostale gospode tovariše? Ali pridejo za vami?“

„Najbrže ne! Izgovoril sem se jim, da imam nujna opravila in mahnil sem jo sam iz mesta k vam, ker rad bi prebil vsaj en večer sam tu le v tihi naravi. — Toda, gospa, dovolj sem se danes navžil prahu in suhe učenosti; vi bodete že vedeli, po čem človek na to zahrepeni?“

„Res ne vem, kaj mislite s tem reči!“ odvrne mlada krčmarica.

„Naj vam toraj povem: žeja me in vi bodete najbrže toli človekoljubni, da mi postrežete z vrčkom izbornega vašega piva.“

„Iz srca rada, gospod doktor,“ nasmehnila se je. „Oprostite samo, da sem vas pustila tako dolgo čakati žejnega“ in odhitela je, da postreže mlademu doktorju.

„Vaše pivo je izvrstno,“ vsklikne gost ter izprazni do polovice kozarca prineseno pivo. „Kje pa imate danes gospoda soproga?“

„V mesto se je peljal po opravkih in se bo vrnil najbrže šele pozno ponoči!“

„Tako! Toraj sva danes popolnoma sama.“ Mladi doktor je to izgovoril počasno ter s povdarkom, obenem pa je pogledal tako sumnjivo krepko krčmarico, da jo je spravil v vidno zadrego. Nato je vprl svoj pogled v kozarec in videlo se mu, da ga mučijo težke misli.

„To lepo priliko je treba izkoristiti,“ zamrmral je komaj slišno predse. „Ljuba moja gospa,“ nadaljeval je na to skromno. „Štirinajst dni je že, odkar sem našel tu pri vas nekaj, kar me vleče z neko nepremagljivo silo k vam in odtedaj sem vsak večer tu — —?“

„Vem gospod doktor,“ odvrnila je istotako krčmarica ter nalahno zardela.

„Veste pa tudi, kaj me pravzaprav vleče k vam?“

„Kako morem to vedeti, gospod doktor?“

„Seveda; kako morete vi to vedeti?“ nasmehnil se je doktor bridko.

Krčmarica je bila vedno bolj v zadregi. „Kaj vendar imate danes, gospod doktor?“

„Prav nič, gospa; pripomniti moram le, da je vaše pivo izborno,“ vskliknil je mladi doktor, prijel čašo ter jo izpraznil.

Mlada krčmarica je bila v vedno večji zadregi. Vedenje mladega doktorja jo je vznemirjalo. Res je pohajal kakih štirinajst dni vsak večer, včasih sam, včasih v družbi veselih prijateljev iz kake tričetrt ure oddaljenega mesta v vaško krčmo. Kaj ga vleče vedno sem, krčmarica doslej še ni pomislila. Danes pa se ji je začelo svetlikati in pri tej misli ji je silila kri v lice in sladki čuti so ji obvladali srce. Kaj, ko bi mladi učenjak pohajal njeno krčmo zaradi nje?! Mogoče je vse. Sicer mu ni dala nikdar povoda za to. Postrezala mu je sicer vedno ljubeznivo, kot dobrodošlemu gostu; toda to je pač njena dolžnost in mladi doktor bi moral vendar pomisliti, da je omožena, da ljubi svojega moža in da mu je zvesta. Take in enake misli so jo mučile, a ženska nečimurnost jo je kmalu začela prevladovati, in dobro ji je delo skrivnostno govorjenje mladega čednega doktorja.

Nocoj sta prvič sama na vrtu in zdelo se ji je, da čuti, kako vre v mladeničevi duši. Tudi v njej so se začeli oglašati spomini in rudečica ji je oblila lice. Pokazati pa hoče zaljubljenemu meščanu, da je poštena žena in da spoštuje zakon. O ko bi se hotel zdaj vrniti mož, ali priti vsaj kak gost na vrt ter jo tako obvarovati izkušnje. A nikogar ni. Nehote se ji prikrade iz prsij vzdih. Tedaj pa začuti roko mladega doktorja v svoji in dvoje temnih očij jo zre tako presunljivo, da nehote strepeta.

„Gospa, ali mi hočete neko prošnjo uslišati?“ vprašal jo je doktor z mehkim prikupljivim glasom.

„Kaj naj vendar storim?“ vprašala je krčmarica ter mu skušala odtegniti roko.

„Ne tako, gospa, poprej mi morate obljubiti, da mi izpolnite prošnjo.“

„Ali gospod doktor, kaj vendar pričakujete od mene? Kako mi je mogoče?“

„Mogoče!“ odvrnil je doktor strastno. „Vse je mogoče in kaj nemogočega vendar ne bom zahteval od vas. Meni se dozdeva, da vi slutite moje poželjenje.“

„Da, slutim,“ pritrdila je krčmarica boječe, „po čem hrepenite in baš zato vam ne morem obljubiti ničesar.“

„Je li to, po čemer hrepenim, res tako grozno, da me odbijate?“ vskliknil je doktor začudeno.

„Ne nadaljujte, gospod doktor,“ prosila je krčmarica. „Ako vam je količkaj na miru mojega srca, ne nadaljujte. Vi zahtevate nekaj od mene, kar vam ne morem — ne smem dovoliti.“

„Ali bi se vaše srce res vznemirilo, ko bi moje prošnjo uslišali?“

„Pomislite vendar, gospod doktor! Omožena sem, moj mož je tako dober z menoj, ljubi me in tudi — jaz njega ljubim!“

„To sem si že davno mislil. Vi ljubite svojega moža in to je prav in lepo. Vendar pa zaradi tega še vseeno lahko uslišite mojo prošnjo. Čute vašega srca spoštujem, ker so naravni — toda tudi moji občutki so upoštevanja vredni, ker so naravni.“

„Ali moja čast! Moje dobro ime!“

„Vaša čast?“ ponovil je svojeglavni doktor. „Vaše neomadeževano ime! Kako bi se moglo omadeževati, ako uslišite mojo prošnjo. Sicer sva pa zdajle itak sama. Še enkrat vas vprašam, ljuba gospa, ali mi hočete uslišati prošnjo.“

Krčmarica je začela omahovati. Vedela je, da ostane ves ta dogodek, ako se že uda ali ne, njene-mu možu prikrit. Težko ji je bilo mladega lepega moža zavrniti in osramotiti. Gotovo bi ga ne bilo nikdar več blizu in tudi njegovi prijatelji bi za vselej izostali. Laskalo ji je tudi, da tako učen mlad meščan, kateri bi si lahko izbral najgorše dekle v mestu, hrepeni po njeni naklonjenosti.

Solnce je polagoma zatonilo in mrak je legel na vrt. Mladi krčmarici je burno bilo srce in prsi so se ji dvigale v razburjenosti.

„In kaj bodete mislili o meni, gospod doktor, ako izpolnim vašo željo? Ali ne bodete dvomili o moji poštenosti in me začeli celo zaničevati — — —“

„Nikakor ne!“ zagotavljal je mladenič vroče ter prijel tresočo njeno roko, katero mu ni več odtegnila.

„Ali se ne bodete s svojo zmago ponašali in me zasmehovali in ako tudi to ne — kar bi seveda ne bilo lepo — kako lahko bi to zaupali prej ali slej kakemu svojemu prijatelju?“

„Ne skrbite ljuba gospa,“ potolažil jo je doktor svečano. „Obljubljam vam večni molk! Ali hočete toraj uslišati mojo prošnjo?“

„Naj bo!“ dihnila je mlada krčmarica sramežljivo ter povesila glavo.

„Potem ljuba gospa,“ vskliknil je doktor zmago-slavno, „potem, bodite tako ljubeznjivi in prinesite mi — še en vrček piva!“

— č

Potemtakem že.

Sodnik: „Kaj imate navesti v vašo olajšavo?“

Žid: „Bil sem takrat pijan, da nisem vedel kaj delam in kaj govorim.“

Sodnik: „Kako pridete do tega, saj to je, kolikor vas jaz poznam popolnoma proti vaši navadi?“

Žid: „Saj nisem jaz plačeval, seveda, za svoj denar se jaz ne bi in se tudi ne bom nikdar napil.“

Službena natančnost.

„Kaj pa leta oni stari gospod vedno po vasi!“

„On je predsednik olepševalnega društva; ako pridejo hribolazci v vas, potem leta ves dan okoli in snaži otrokom nosove.“

Hudo.

„Moj umrli (prvi) soprog je bil zoper to, da bi se še kedaj omožila.“

„Res, bil je jako človekoljuben mož.“

Ljubosumen.

„Mladi gozdar je pa, kakor sem slišal, jako ljubosumen na svojo soprogo!“

„Da, rečem vam, ako gre na izprehod, pusti jo iti samo po prepovedanih potih v gozdu.“

Hudobna.

„Ko ste šli vi preje po stopnicah, sem v resnici mislil, da gre moja soproga, ne pa vi.“

Služkinja: „Gotovo ste videli samo mojo luknjo v nogavicah.“

Na letovišču.

„Za božjo voljo, otroci, kaj pa delate na ognjišču?“

„O mama, izkopali smo velik predor, ali hočesh zlesti enkrat skozi?“

On napiše.

Gospica: „Ali ne pišete nič več dnevnika, gospod Janko?“

Janko: „Ah zakaj, saj mi ni potreba, saj moj gospodar vse napiše.“

Pozna jo.

Kuharica: „Gospa, moj Andrej je avanziral, postal je podčastnik.“

Gospa: „No, upam, da njegov tek ni avanziral.“

A tako.

„Natakar, zakaj pa imate v tej sobi toliko zibeljk? Ali imate toliko otrok?“

„Ne, ampak tu spe naši mali natakari!“

Razočaran.

„Zdite se mi tako znani, ali nisva sedela v šoli v eni klopi?“

„Ne v šoli, ampak enkrat na obtožni klopi.“

Skudelica kave
me vso prerodi;
pri kavi pozabim
težave, skrbi.

Naj brusijo fantje
za mano pete,
nikdar v svoje mreže
me pač ne vlove.

Le v kavi je čista
resnica doma,
če se le s cikorjo
preveč ne „švindlja“.

Z drugimi besedami.

Fricko: „V tej knjigi stoji, da denar ne stori
človeka srečnega!“

Ata: „Popolnoma prav, sinček, denar ne, ampak
obresti, katere se dobijo za denar!“

Izgovor.

Kupec: „Prodali ste mi palico in garantirali,
da je iz čiste slonovine, sedaj pa se je izkazalo, da
je samo imitacija.“

Prodajalec: „Kaj ali je mogoče, da je imel
slon ponarejene zobe?“

Jako prijazna.

Ženin: „No, moja ljuba, komu pa naj pošljeva
najprej naznanilo, da sva se poročila?“

Nevesta: „Najprej moji prijateljici Anki, ta se
bo najbolj jezila!“

Pesnik Puhloglav se je iztegnil na postelji, da je
udaril s svojo ženjalno glavo trdo ob zid, z nogami
pa je treščil po razkuštrani butici svojega prijatelja
Smrčoglava, da je votlo zabobnelo kakor v praznem
sodu.

Ta se je ravno zibal v najslajših sanjah in pred
njegovim razgretim duhom so se vrstile vse mamljive
slike sinočne Prešernove veselice. Ravno se mu je sa-
njalo, da ga je neki vinski bratec v hipni blaznosti
udaril s polno steklenico po glavi.

Zacvilil je od bolečine kakor podgana, če ji sto-
piš na rep ter skočil bliskoma po konci. Ko so se
razvlekle goste megle v prazni glavi, je opazil škodo-
željni smeh svojega tovariša. Takoj mu je bilo jasno,
da ni nobeden njegovih sinočnih tovarišev preizkušal
trdotne stopinje njegove glave, pač da ga je počastil
prijatelj Puhloglav z nekrščansko brco ter s tem one-
častil častiljivi sedež njegovih visokotelečih mislij.

V odgovor na njegov zavratni napad vrže Smrčo-
glav odejo raz sebe ter pokaže častivrednemu Puhlo-
glavu dotični del telesa, čegar melodično ime je iz-
ključeno iz vsake olikane družbe. Zraven pa zapoje s
patetičnim glasom: „Luna sije“. — Začuden je opa-
zoval njegov prijatelj Puhloglav nekaj časa to najno-
vejšo ozvezdje, za trenotek ga je zapustila prisotnost
duha.

Toda takoj se je zopet zavedel, zgrabil svoj raz-
trgani škorn, ga vrgel z vso pesniško erneržijo v
„luno“ ter vzkliknil z gromečim glasom: „Kladvo
bije“. X.

Komaj verjetno.

Z obozdravnik: „Vas torej, kakor pravite,
zobje bole?“

Bolnik: „Da, in sicer grozno, vsakih deset
minut me začno boleti!“

Z obozdravnik: „In koliko časa traja vsa-
kokrat?“

Bolnik: „Vsakokrat najmanj četrť ure.“

Velik uspeh.

Tovarnar: „Upam, da bode te moje anonco
natisnili s primerno pohvalo in na pravem mestu!“

Urednik lista: „Gotovo, to se razume, ako
bode te čitali anonco v mojem listu, ne bode te mogli
kaj, da bi sami kaj ne naročili!“

Ve si pomagati.

Bankir: „Ako vam posodim tako veliko svoto,
morate pripeljati poroka, ki bo za vas jamčil.“

Dolžnik: „Veste kaj, najbolje bi bilo, da mi
daste vašo gospodično hčerko za ženo, potem bode
ona pazila name, da vam ne uidem.“

Igralec.

Ona: „Vi potujete v Monte Karlo gospod?“

On: „Da, to je moja pot.“

Ona: „Ali vi tudi igrate?“

On: „Da, igram in sicer mnogo, toda zgubil še nisem nikdar nič.“

Ona: „Kako vendar igrate, bi mi mogoče hoteli razložiti?“

On: „Igram namreč na vijolino.“

Razvada.

„Ti hočeš iti že domov, pa si še popolnoma trezen?“

„Da.“

„Toda ne bodi vendar neumen, razvadiš bodeš popolnoma svojo ženo, navaditi jo moraš, da te vidi vedno pijanega.“

Protislovje.

Zdravnik: „Svetujem vam, da opustite doseganje svoje razuzdano življenje. — Ako bode te še dolgo tako živeli, ne bode te dolgo živeli.“

Pozna ga, da ga ne pozna.

„Oho, jaz vas dobro poznam, — saj sem vam še pred kakimi tremi leti nekaj denarja posodil!“

„Res, posodili ste mi? No, potem me pa že dobro ne poznate.“

Preveč zahtevano.

Pred nekaj dnevi je stala na Črevljarskem mostu precejšnja gruča žensk in gledala z izbuljenimi očmi strahovito dramo, ki se je odigravala pred njimi. Nekemu pijancu se je trkljal klobuk po škarpi navzdol proti Ljubljani in nesrečni lastnik pokrivala je lezel po vseh štirih za njim, da bi ga še o pravem času otel mrzle smrti v bistrih valovih Ljubljance. Njegov zvesti tovariš Bradavičar pa je vil na mostu obupno roke ter klical s pretresujočim glasom:

„Janez, nikar! Bodi pameten, Janez!“

Janez pa se ni zmenil za resne opomine prijatelja ter je jadral z divjo odločnostjo za svojim klobukom. Končno je došel na rob škarpe in nevarnost, da se zvrne v vodo, je dosegla vrhudec. V tem trenutku so dvignile ženske na mostu obupno vpitje:

„Za njim! Rešite ga! Utopil se bode!“

Ena izmed devic, ki ji je bila usoda pijanca posebno pri srcu, je rotila Bradavičarja z jokajočim glasom:

„Ježeš, Marija, gospod, naj ga no ven potegnejo.“

„Počakajte no, mati, da skoči notri“, odgovori Bradavičar s stoječim mirom. X.

Nečuvveno.

Pesnik Stihovsk kaže svojemu tovarišu pesnika Rimoviča, ki koraka zamišljen po cesti: „Vidiš, kako more človek zagrešiti svoj poklic. Zadnjič si je pustil celo odstriči lase“.

Uganka.

A. „Kdo je pesnik?“

B. Tisti, ki peso je.“

Putka.

Navada.

„Glej, Betka, kak prstan sem dobila, koliko je neki vreden?“

„Ah, bova že zvedele, ko ga bodeve nesli v zastavnico.“

Srce device.

„Oh, gospod, vi ne veste, kako nežno in rahločutno je srce device.“

„Res gospica! Čudno je le, čim starejša je devica, tem občutneje srce ima.“

Sramežljiv.

Grof: „Zapazil sem, da ob moji odstotnosti obiskuješ mojo klet. Sram te bodi nepoštenosti!“

Sluga: „Res je, gospod grof, kar pravite. Tudi sam sem že izprevidel, kakšen lopov da sem, zato me je sram in se skrivam pred ljudmi v vašo — klet!“

DR. ŽANE Z IBLANE.

XIX.

Dondons sa pa res narodn lde. Če člouk mouči, mu prauja, de je hinauc; če guvari, mu pa spet prauja, de on nima nč za guvort. Zdej nej pa edn pugrunta, kuku u zajnga ta nar bulš. Dokler sa mel še ta star pulitka u rukah je blu že še za shajat, udkar sa se pa začel pulitičn nuvaki u pulitka utikat, je pa kar za pubegent.

Jest sm že, pu pravic rečen, sam nad saba in nad usa pulitka scagu in um začeu gledat, de um pršou na ta al pa na una viža u penzjon. Če na u šlu drgač, um šou pa na rotuš in um tulk cajta pu tleh pluvau, de me uja zamehurl. Kedr um zamehurjen, um mou saj en cajt gmah. Prava reč, če m daja usak mesc en post in pa trd ležiše; zdej mam še večkrat post, trd ležiše pa useli, kedr sm predouh pr Lah, zatu ke me Žefka vn zaklene in m na ustane nč druga čez, kokr uležt se kar pred šupa na gole tla in zaspat.

En cajt um še puskusu ruguvilt, de um vidu kuku se usa ta reč ubrne; če se u naša pulitka na bulš ubrnila, um še garu naprej, če ne um pa soj plajbes u kuruza vrgu, pa nej se tist iz pulitka obgebaja, ke jm kej nese, al se pa troštaja, de jm u šele nesla, men pulitka še ni nkol nč nesla in m mende tud nekol nč na u in basta.

Zagovoril se je.

Res je sicer, da pijem, igram in kolnem tudi včasi, toda to se hočem odvaditi gospica, ako mi daste vi zaželjen odgovor!"

„Ali mislite pa tudi res besedo držati?“

„Gotovo, držal sem besedo še vsaki moji zaročenki.“

Premalo.

„Zakaj pa ne daste gospodu A. vaše hčerke za ženo, saj on je vendar znan kot jako dober trgovec?“

Kaj? To imenujete vi dobrega trgovca, ki posuje denar s samo 25 odstotkov obresti?“

Malenkost.

„No, ali je že kaj bolje vašemu gospodu soprogu?“

„Hvala lepa, je že boljši. Včeraj je bil že eno uro pokonci. Tudi teknilo mu je še precej.“

„Kaj pa je jedel?“

„Eno piško, dva kroznika juhe in pozneje deseti jajec. Mislim, da bode jutri že več jedel.“

Preveč.

„Včeraj zvečer je bil pri vas, razen enega opn-čarja še en infanterist, to vendar ne gre.“

„Da, da, gospa, sem že tudi sama izprevidela. Pričela sta se pripraviti. Mina mi je tudi rekla, da je najbolje, ako ostanem samo pri enem regimentu.“

Razlaga.

Učiteljica: „Zakaj pravimo materin jezik?“

Učenka: „Zato, ker oče nima doma ničesar govoriti!“

Odgovor.

Gospod (stoji pred sliko): „Hm, kaj pa pravzaprav predstavlja ta slika?“

Slikar: „Neumno vprašanje, to se vendar lahko vidi. Ozadje je travnik.“

Gospod: „In spredaj?“

Slikar: „Spredaj stoji pa osel!“

Razočaran.

„Gospod natakarkar, prosim vas da mi daste drugo sobo; moj sosed tu zraven smrči, da se kar podobe na zidu tresejo. Ali bi ne mogel dobiti sobe kje v bližini sobe one gospice, ki je prišla včeraj v ta hotel?“

„Saj to je vaša soseda!“

Med prijatelji.

„Hvala lepa za tvoje dobre nasvete, toda brez denarja se ne da ničesar storiti.“

„Toda, nekaj vendar lahko!“

„Kaj pa?“

„Dolgove!“

Edina napaka.

„Učil se bodem stenografijo, kateri sistem bi mi vi najbolj priporočili?“

„Učite se sistem, katerega je izumil A.“

„Ali je pa dober?“

„Da, ima v sebi vse prednosti, ki jih imajo drugi, pri tem pa ima samo eno napako, namreč, da se potem ne da brati.“

Zakaj se ne vrši naša druga seja?

Kaj takega še nismo doživeli!

Ko smo se okrog devete ure zbrali v našem navadnem lokalu „pri modri kaplji“, to vam je bilo navdušenje. Vsakdo je lahko koj uganil, da se gre danes za kaj posebnega in znamenitega.

In kaj je bilo to?

„Za nas nekaj izyanrednega!

Naš mizni prijatelj gospod Vinovec bil je namreč pred kratkim pri nekem predavanju o alkoholizmu. Predavatelj ga je tako navdušil, da je sklenil, tudi iz nas Pavlov napraviti Savie . . .

Da bi se tega vsakdo ne upal, je res.

Ko smo za „slovo“ še vsak izpili par kozarcev „rujnega“ začeli smo se o tem in onem pomenkovati, dokler ni napočila deseta ura.

To vam je bil prizor, ki ga nikdar ne pozabim! Ne v celem življenju ne.

V sredi dolge mize stal je liter — kristalno-čiste vode, zraven vode — no, saj nismo več videli, kaj da je bilo, oči so se nam namrdeč zrosile.

Vse je bilo, kakor da bi pričakovali kake smrtne sodbe.

Zdaj se oglasi gospod Vinovec ter z glasnimi besedami ponavlja, kar je slišal iz ust samega anti-alkoholista ter še sam pridjal, da je baje tudi njegov oče pil vodo, a je kljub temu dočakal visoko starost ter prišel do zaključka, da voda menda res ni tako škodljiva, kakor se v našem krogu sodi, in da je treba le volje, pustiti vino, ter piti vodo.

Ni menda treba pripovedovati, da smo se pri tem, za nas duhomornem govoru izgubljali iz sobe — da se v stranski sobi okrepimo.

Konečno se je enoglasno sklenilo, ustanoviti „antialkoholični klub“ in vsi naši udje bi se morali obvezati, odslej piti le vodo.

Obšel nas je mrzel pot.

„Tovariši! Prijatelji!“ navduševal nas je Vinovec, „pokažite, da ste možje, da se znate premagati, ter sezite po čisti vodi!“

Toda nobena roka se ni ganila.

Vzdignil pa se je gospod Vinopivec, ter predlagal, naj začne gospod predavatelj sam.

Toda Vinovec se je branil, branil na vso moč, češ njemu ne gre prvenstvo.

Pa tudi drugi so se branili prvenstva, kajti gre se za čast.

Ker sporazumljenja ni bilo, se je soglasno sklenilo, srečkati, za to, kdo od nas da naj začne vodo piti. Tega je uže precej dolgo, toda gospod Vinovec ne napove seje.

Kdo ugane, zakaj da ne?

Ivan Križan.

Previden.

„Hodila sva vkup v šolo gospod doktor, ne vem sicer ali me še poznate?“

„Ja, moj ljubi, povedati mi morate preje kaj želite!“

Zadnja misel vinskega bratca.

Oče Vinovsok bil je premožen vinogradnik, ki vina ni le za druge, ampak tudi za sebe prideloval.

Ko je mož ležal na smrti postelji ter se dal spovedati, mu je župnik dejal: „Tako oče Vinovsok, zdaj vam dam pa še papežev blagoslov.“

Vsplamtele so oči umirajočega Vinovsoka in dejal je: „Če to napravite, gospod župnik, bova ga pa še enkrat pošteno pila.“

+an.

Koprive in osat.

Doktor Srečko Radodnaro

ženi se z bogato Saro;

tisočake on popade —

njej pa „doktor“ se dopade.

Da bi brez dela lahko se živelo,

želiš si stari potepuh?

Bi se žvekati ti odslej hotelo?

Usta odpreti? — Kaj, lenuh?

Nikakor to ni kriva suknja,

če je v rokavu prevelika luknja.

Ne toži prijatelj, da padel si z mize;

ter si pri tem nos razbil,

bodi vesel, da nisi s hrasta

padel — in se ubil.

Strijčeva pesem malemu nečaku.

Mirno spavaj otrok nežni,

ter o anjgeljčkih sanjaj, —

v mirnem in prijetnem spanju

V sanjah z angelji igraj.

Ko dorasteš, otrok nežni,

ko mladenič boš postal,

vem o angeljih drugačnih

Noč in dan mi boš sanjal!

Mislila je dobro.

Gospa: „Toda to je vendar preveč, Liza, kako morate biti tako predrzni in govoriti okoli, da dostikrat nimamo niti vinarja pri hiši, pač pa polno dolgog! Kako pridete vendar do tega, da trosite take laži v svet!“

Dekla: „Oh, gospa, prosim vas, ne bodite hudi, jaz sem samo dobro mislila. Ker se toliko bere od umorov in ulomov sem si mislila, bolje je, da mislijo ljudje, da nimate nič!“

Previdna ljubezen.

„Povej Mici, ali me imaš res rada, ali ne?“

„Ja, — to si moram preje še premisliti!“

Samo
6
dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDĀ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slukarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in pohištvena pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.

Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6.

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Dragotin Hribar

Ljubljana.

Tiskarna, založna knjigarna, knjigo-veznica.

Trgovina s papirjem pisalnim in risalnim orodjem ter glasbenimi potrebščinami.

Sklad šolskih knjig in molitvenikov na debelo in drobno. Zaloga poslovnih knjig in tiskovin.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Največja zaloga oblek

za gospode, dame, dečke, deklice in otroke po najnižjih cenah je v

Angleškem skladišču oblek

Ljubljana, Mestni trg št 5.

O. BERNATOVIČ

Imam večjo zalogo vozov vseh vrst. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.